

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 359. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849787751024/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

»O Israfil! så kom
Med dødens blikke!
Bring mig for Allahs dom!
Jeg skælver ikke.
Velsignet er hans navn,
Han huldt forlader.
Knug mig kun i din favn!
Han er min fader.«

Der er noget tungt i her i verden, at når man træffer på en personlighed, der ret tiltaler os, at man da kun skal mødes som i forbigående og straks miste, hvad man så ofte søger forgæves om. Jeg havde lyst til i et år at sidde stille i fru Schumanns dagligstue, ganske stille ved mit arbejde og lytte til hendes spil, når hun således i ensomhed ret overlod sig til at udøve sin kunst. En opmærksommere og taknemmeligere tilhørerinde end mig vilde hun virkelig vanskeligt kunne finde.]

BAKKEHUSET

For sommeren 1842 havde vi isinde at leje Rahbeks Bakkehus, hvis gamle beboere døden forlængst havde bortrevet; vi håbede, at dette venlige, milde opholdssted skulle virke heldigt på Georg Buntzen, der led af en brystsygdom. Med længsel havde jeg set sæsonens ende imøde for at kunne drage ud i den fordums sangers og hans begavede hustrus bolig, hvor hver plet, hvert træ, hver blomst mindede om disse to afdøde, men i nationens erindring levende personligheder. Dette hus, hvor jeg aldrig havde været, men som utallige beretninger af Heiberg, hans moder og mange andre havde fremtryllet så levende for mig, at mig syntes, at alt indenfor disse mure var mig lige så bekendt, som om jeg havde færdedes midt imellem disse omgivelser. Bakkehuset, var ved deres død solgt og falden i hænder, vidt forskellige fra dets forrige ejeres. Det blev nu udlejet om sommeren til den højest bydende. I det tidlige forår vandrede jeg en morgen derud for at træffe aftale med værten. Hvor glad var jeg ikke, da jeg gik igennem den lange venlige allé, der fører til stedet, og hvor Rahbeks